

Божо ЋОРИЋ /Београд/

О ПОЈМУ КОНКУРЕНЦИЈЕ У ТВОРБИ РЕЧИ*

1. Пре неколике године у Београду, на 29. научном састанку слависта у Вукове дане, на коме је разматрана тема *Конкуренција језичких средстава у српском језику*, један од учесника је у свом реферату поставио питање „шта је конкуренција и да ли она уопште постоји у језику?”¹ Тиме је он индиректно довео у сумњу оправданост бављења овом и оваквом темом на једном озбиљном научном скупу. Овај учесник је покушао, али није успео да дефинише појам *конкуренције у језику*, док се други референти у овај термилошки проблем нису ни упуштали, већ су своју грађу из разних нивоа језичке структуре напросто анализирали са позиција једног оваквог нејасног и недефинисаног појма.

2. Општи речници нас поучавају да реч *конкуренција* води порекло из латинског и да значи *супарништво на каквом пољу рада, борбу за постизање бољих резултата, такмичење*. Дакле, свугде тамо где за једно место постоји више од једног кандидата јавља се супарништво, утакмица, нека врста борбе. Има ли – у одређеном смислу – такмичења, борбе, утакмице, супарништва и у самом језику? Да је тако нешто и у језику могуће, запазио је пре више од 40 година Миливоје Павловић, назвавши један свој рад *Борба наставака у српскохрватском језику*.² У свом раду он назив *конкуренција* нигде не употребљава.

---

* Рађено у оквиру пројекта 1748 – *Термилошка стандардизација лингвистичког описа савременог српског језика* – који финансира Министарство за науку, технологију и развој Републике Србије.

¹ Исп. Бранко Тошовић, *Контраверзност језичке конкуренције*, НССВД, 29/1, Београд, 2000, стр. 27-37.

² Исп. Годишњак Филозофског факултета у Новом Саду, VI, Нови сад, 1961, стр. 164-179.

3. Не улазећи у анализу оправданости употребе споменутог назива у језичким истраживањима, скренуо бих пажњу на неколико појава које, из шире перспективе, сугеришу постојање конкуренције.

3. 1. Имамо доста разлога да, на примерима из свакодневне језичке праксе, говоримо о борби стандардних и супстандардних језичких средстава: за примат се боре ликови заменице средњег рода *све* или *сво* (*све време* : *сво време*), затим *одељење* или *оделење*, *спасавати* или *спашавати*,³ и то не само у говору лингвистички мање образоване популације.

3. 2. У самом стандардном језику, опет на свим нивоима језичке структуре, налазимо примере који, покатакд, захтевају од нас да се определимо за ову или ону дублетну формацију: за *јемство* или *јамство*, *јемчити* или *јамчити*, *с прозора* или *са прозора*, *новинарем* или *новинаром*, *предлог* или *приједлог*, *прелаз* или *пријелаз* (код ијекаваца) итд. Сличан напор захтеваће и бројни примери из прозодије.

И у морфологији има доста случајева где се корисник језика налази у позицији да бира између ове или оне форме. О дублетним формама генитива множине именица женског рода већ је писано као о појави која улази у сферу конкуренције,⁴ а реч је о ликовима типа *фунта̄:фунтӣ:фунта̄* и сл. Некада су и множинске форме типа *оци* и *очеви*, *орли* и *орлови*, *голуби* и *голубови* биле у конкурентском односу, у некој врсти борбе, а што то није тако и данас, резултат је потискивања једних ликова у стилску сферу језика.

На синтаксичком плану све врви од конкуренције. Скрећем пажњу само на једну релативно ситну појаву која се тиче употребе *инфинитива* и формације *да + презент*, где смо свакодневно у прилици да вршимо избор између једне и друге могућности. Са жаљењем се може констатовати да у српском језику, посебно у неким крајевима, у овој конкуренцији инфинитив узмиче. Ова друга, мање економична форма, потискује инфинитив чак и у форми футура I, засада само у супстандардној сфери. Да ово ширење формације *да + презент* у футурској конструкцији на штету инфинитива није нимало наивна појава види се по готово редовној употреби ове нестандардне форме приликом превођења страних филмова, по говору политичара и других људи који наступају у јавним емисијама на ТВ, по текстовима у штампи, по томе што се чак и неке наше колеге залажу за успостављање двојаке форме футура првог, а и по томе што и ми лингвисти, каткада, у мање или више опуштеном говору користимо те нестандардне футурске форме.

³ Да ова друга форма није ретка види се и по томе што се презент *спашава* нашао на билборду у слогану једне политичке странке, поред слике њених водећих људи.

⁴ Исп. Бранислав Остојић, *Репартиција и конкуренција наставака генитива множине именица женског рода са сугласничком скупином на крају основе*, Наш језик XXXIII/3-4, Београд, 2000, стр. 204-210.

За лексику, као најотвореније подручје језичког система, синонимија је сасвим нормална појава, а где има синонимије мора бити и конкуренције. Скренуо бих овде пажњу на једну појаву карактеристичну за савременом језику, а која се огледа у победи једне лексеме над читавим низом других сродних лексичких јединица. Тако је лексема *супер*, за коју граматичари не знају ни у коју врсту речи да је сместе, стекла својство универзалне замене за многе функције иначе резервисане за придеве, прилоге и узвике, и то у интернационалним оквирима.⁵

4. Што се конкуренције творбених средстава тиче, а та врста конкуренције је у центру нашег интересовања, она дериватолозима није промакла и у литератури се о томе, ту и тамо, писало, како славистичкој, тако и неславистичкој. Писало се о томе у германистици⁶ на пример, а у славистици је о томе у оквиру своје дериватолошке теорије писао познати чешки дериватолог Милош Докулил.⁷ И сам сам, пишући својевремено о моционим суфиксима, уочио да „међу моционим суфиксима владају каткада конкурентски односи; реч је о различитим суфиксима који се јављају у идентичним творбеним везама и идентичним творбеним значењима”. Тада сам говорио о конкуренцији суфикса *-ка* и *-ица* у изведеницама *професорка / професорица* и *-ка* и *-киња* у *трговка / трговкиња*. Наравно, у то време анализирана је грађа са целог српскохрватског простора, тако да је опис те грађе показивао шири дијапазон суфиксне конкуренције. У тој грађи било је, рецимо, и примера као што су *археологиња, педагогиња, социологиња* на једној страни, *антрополошкиња, педагошкиња, теолошкиња* на другој, те *педагогица, психологица*, на трећој. Примери показују конкуренцију суфикса *-иња, -киња, -ица*.⁸ Данас би, међутим, оваква грађа остала по страни, кад је српски стандардни језик у питању, с обзиром на то да у њему самом такве изведенице припадају језичкој периферији.

5. Милош Докулил је појму конкуренције посветио значајну пажњу у својој познатој књизи⁹ и то у контексту широке расправе о продуктивности творбених средстава. Наиме, он појам продуктивности посматра, по-

⁵ Исп. о томе више у: Божо Ђорић, *Позајмљенице и врсте речи*, Научни састанак слависта у Вукове дане, 27/2, Београд, 1998, стр. 253-261.

⁶ Johannes Erben, *Einführung in die deutsche Wortbildungslehre*, Berlin, 1983. (У књизи се говори о конкуренцији између префикса и суфикса, између страног и домаћег суфикса, између домаћих суфикса, између префиксалне форме и синтаксичке формације итд.)

⁷ Miloš Dokulil, *Tvoření slov v češtině 1, TEORIE ODVOZOVÁNÍ SLOV*, Praha, 1962.

⁸ Исп. *Sociolingvistički status naziva za osobe ženskog pola u srpskohrvatskom jeziku*, Fluminensia, 1982/2, 1990/1-2, Ријека, 1990, стр. 103-108.

⁹ Исп. Милош Докулил, нав. дело, стр. 87-89.

ред осталог, и у светлу учешћа творбеног средства у процесу његове конкуренције са семантички и стилски синонимним средствима.

Он разликује *пуну конкуренцију* – кад она обухвата сва значења активних творбених средстава, и *делимичну конкуренцију* – када обухвата само нека од значења. За српски језик, рецимо, у истокореним формацијама типа *месара* и *месница*, *кућерак* / *кућица*, *аматерство* / *аматеризам*, *боемство* / *боемштина*, *сујеверство* / *сујеверје*, *суседа* / *сусетка* / *сусеткиња*, *плавенакст* / *плавкаст* / *плавичаст* / *плавушав* / *плавушаст* / *плавушкаст* и сл. имали бисмо пуну конкуренцију двају или више исто-значних форманата, док у структурно сличном пару *пивница* и *пивара*, немамо однос конкуренције творбених средстава будући да су денотати сасвим различити. С друге стране парови *политичар* и *политикант*, *музичар* и *музикант* имали би делимичну конкуренцију форманата будући да на стилском плану постоји евидентна разлика: обе значе некога ко се бави политиком, али прва је неутрална, а друга стилски маркирана. И у пара *владалац* – *владар* постоји делимична конкуренција будући да поред значења 'онај који влада', ова друга значи и *краља*, *цара*.

6. Ако је конкуренција синоним за борбу, за утакмицу онда, бар у неким случајевима, из свега тога морамо имати и победника, односно у конкретном случају може доћи до елиминације једних у корист других форманта. Тако, на пример, М. Павловић,¹⁰ говорећи о конкуренцији у категорији *вршилаца радње*, наводи примере који илуструју како је наставак *-ач* у речима *свирач*, *певач* победио у конкуренцији са другим суфиксима из примера типа *певац*, *појац*, *свирац*. Исти аутор ће, на другом месту, указати на ширење форманта *-ав* на штету форманта *-аст*.¹¹

7. Докулил говори и о преферирању одређеног творбеног средства у односу на синонимна творбена средства.¹² За овакав случај у србистици би се могло говорити о преферирању суфикса *-ија* и *-ка* у односу на суфикса *-ица* у одређеним семантичким скупинама у тзв. моцији рода, на пример. (Исп. парове типа *студенткиња* – *студентица*, *професорка* – *професорица*, *гледатељка* – *гледатељица* и сл.) Кад се једном творбеном средству да одговарајућа предност онда је сасвим разумљиво што ће то средство бити у експанзији. Такво експанзивно творбено средство не само да ће у 'борби' са конкурентним средством победити и одузети му сваку шансу приликом какве потребе за номинацијом, него ће га истиснути и у већ реализованој номинацији.

8. Чести су, међутим, случајеви коегзистенције експанзивног и пораженог творбеног средства: експанзивни формант је потиснуо свог конку-

¹⁰ Исп. Миливоје Павловић, нав. дело, стр. 167.

¹¹ Исп. М. Павловић, *Значење придева с наставком -аст и његовим варијантама*, НЈ, н. с., IV, Београд, 1953, 175-195.

¹² Исп. М. Докулил, нав. дело, стр. 87-88.

рента, проширио се на његову штету, али га није сасвим потиснуо. Од два конкурентна моциона суфикса, *-ка* и *-ица*, у српском језику у образовањима са основом на сонанте први је потиснуо други, али не сасвим, што се види из напоредне употребе примера типа *пастирка/пастурица*, *професорка/професорица* и сл. Треба претпоставити, међутим, да ће се у новим образовањима овакве структуре дати предност управо форманту *-ка*.

9. Начелно гледано творбено средство које побеђује у утакмици са конкурентом мора бити веома продуктивно. То најбоље показује управо суфикс *-ка*. Његова експанзија је сразмерна његовој продуктивности. (Према апсолутној продуктивности *-ица* је продуктивнији од *-ка*, али према релативној продуктивности у неким категоријама *-ка* је далеко испред *-ица* (нпр. у категорији назива људи према месту живљења).

10. Конкуренција не резултира увек потискивањем неког семантички истог или блиског форманта другим, него понекад и семантичким раздвајањем, односно семантичком дисимилацијом њиховом. У складу са наведеном Докулиловом тезом можемо као пример навести суфиксе *-ач* и *-лац*, односно *-ац* и *-ар*, где је дошло до семантичке дисимилације наведених форманата: *читач* : *читалац*, *писац* : *писар*.¹³ Милан Шипка показује како су некада речи *возар* и *возач* имале исто значење, али је доцније дошло до семантичког раздвајања.¹⁴

11. Дешава се каткада да се два форманта са различитом функцијом временом зближе и постану конкурентни. Данас је у српском језику уочљива конкуренција у деривацији презимена кад значе женско, што је особина разговорног језика, али и публицистичког стила, а срећу се и понегде другде. Некада је постојала диференцијација с обзиром на статус женске особе у односу на мушкарца (кћерка или супруга), али се та дистинкција до те мере истањила да се обе форме данас употребљавају недиференцирано.¹⁵ Дакле, некада два различита форманта језички развој је довео у стање конкуренције.

¹³ Исп. М. Павловић, *Борба наставака у савременом српском језику*, стр. 167-169, где аутор показује како је дошло до семантичке диференцијације између *читалац* и *читач*. Исти аутор међутим показује како у суфиксалној конкуренцији суфикс *-лац* потискује суфикс *-тељ*, али доста конфузно. По њему формација *поштовалац* потискује *поштоватељ*, а *градилац* потискује *градитељ*, чиме заправо жели да потврди тезу о томе како суфикс *-тељ* узмиче пред другим формантима. Показује се, међутим, да конкуренција још увек траје и то са неизвесним крајем, што и сам Павловић увиђа наводећи примере *укротитељ* *сниматељ*, као нове термине, што упућује на виталност суфикса *-тељ*. И уопште се чини да су многи предвиђали потискивање суфикса *-тељ*, а он се ипак одржао, па чак доживео и извесну експанзију. Његова је предност поред осталог и у томе што је он једнозначан: налазимо га само у номина агентис.

¹⁴ Šipka, Milan, *Vozáč ili vozar*, *Jezik X*, br. 2, 1962–1963, 61-63.

¹⁵ Исп. Божо Ћорић, *Антропоними и творба речи*, Књижевност и језик, XXXIX, св. 1, Београд, 1992, стр. 29-37.

12. У творби речи у процесу конкуренције учествују разна творбена средства. Овом приликом обратићу пажњу само на две врсте конкуренције творбених средстава:

а) на конкуренцију између основног форманта и његове проширене верзије;

б) на конкуренцију између домаћег и страног форманта.

13. Каткада се као конкуренти појаве млађи и стари формант, па чак и суфиксни дериват конкурише свом основном суфиксу, постаје временом експанзиван и почиње потискивати свог генетског претходника.

13. 1. Суфикси *-ка* и *-киња* конкурентни су кад обележавају моцију рода код именица, при чему су и формално сродни јер *-киња* је и настао спајањем *-ка* и *-иња*, а тек након тога су постали конкурентни, исп. *пасторка* – *пасторкиња*, *Мисирка* – *Мисиркиња*. Међутим, овај секундарни формант доживеће експанзију, потиснути неке друге форманте и постати у српском језику готово искључиви формант за мовирање страних назива типа *асистент*, *студент* и сл.¹⁶

13. 2. М. Павловић још раније указује на продуктивност суфикса *-чић* и упућује на 'интересантну борбу' ових двеју варијаната. По њему „*каменчић* је устаљено, као и *прозорчић*, *аванчић*, чак и *ђаволчић*, према којој се старија форма *ђаволић* као и *ђаволче* осећају као хипокористика...” Дакле, реч је о два форманта веома фреквентна, а семантички се апсолутно поклапају. Готово да нема међу осталим конкурентним формантима таквог односа. И из данашње перспективе се види да је млађа верзија, дакле суфикс *-чић*, у експанзији, будући да долази у новијим образовањима, а када би се јавила потреба за новом номинацијом у случајевима кад оба могу доћи на исту основу, велика је вероватноћа да ће то бити *-чић*, а не *-ић*. Експанзију овог суфиксног деривата објашњавао сам својевремено¹⁷ његовом једнозначношћу, док је примарни суфикс *-ић* вишезначан.

13. 3. Једнако тако и секундарни суфикс *-чина* постао је веома продуктиван аугментативни суфикс и раширио се и на штету примарног суфикса *-ина*.¹⁸

13. 4. И суфикс *-чанин* доживео је експанзију, а у конкуренцији са примарним *-(j)анин* односи и победу у неким семантичким скупинама.¹⁹

13. 5. Још је од раније познато да формант *-лац* потискује конкурентни формант *-ац*.²⁰

¹⁶ Исп. Божо Ђорић, *О структури суфикса у јужнословенским језицима*, Књижевност и језик, XXVIII, св. 3-4, Београд, 1982, стр. 225-230.

¹⁷ Исп. Божо Ђорић, *Именички суфикси с иницијалним ч*, Књижевни језик, X, бр. 4, Сарајево, 1981, стр. 15-18.

¹⁸ Исто, стр. 17.

¹⁹ Исто.

²⁰ Исп. М. Павловић, *Борба наставака...*, стр. 167.

13. 6. Истраживања су показала да у творби придева секундарни суфикс *-љив* потискује своју примарну форму *-ив*.²¹

14. У српском језику веома је раширена конкуренција на релацији страни формант: домаћи формант.

14. 1. О конкуренцији турских и домаћих суфикса писао је детаљно Првослав Радић. Његова студија показује следеће:

– РМС има релативно велик број истокорених образовања са генетски различитим формантима.

– Према малом броју турских суфикса стоји велик број домаћих конкурентних форманата.

– Речнички материјал, гледан из савремене перспективе, не даје верну слику суфиксне конкуренције напросто зато што су многе турске лексеме сасвим потиснуте из језика, па стварне конкуренције данас нема.

– Ово напред речено показује да су домаћи суфикси у овој борби победили у начелу, али не и у појединостима, што је омогућило живот турским суфиксима у српском језику.

– У неким семантичким категоријама турски суфикси су сасвим потиснути, али су се они, као погодно средство стилистичке деривације, пребацили у друге семантичке скупине са домаћим, односно нетурским основама.

14. 2. Конкуренција између турских и домаћих форманата старија је од конкуренције тзв. интернационалних суфикса и суфикса словенске провенијенције напросто зато што је ова групација страних форманата релативно нова. Уосталом, позајмљенице из европских језика, а с њима и пратећи суфикси, интензивније су улазили у српски језик, онда када су турски елементи већ почели да нестају.

14. 2. 1. Један од продуктивнијих форманата интернационалног порекла суфикс *-из/а/м* конкурентан је у великом броју примера са суфиксом *-ост*. Исп. бројне синонимске парове типа: *активиз/а/м* = *активност*, *вулгариз/а/м* 2 = *вулгарност*, *ексклузивиз/а/м* = *ексклузивност*, *екстремиз/а/м* = *екстремност*, *егоцентриз/а/м* = *егоцентричност*, *конзервативиз/а/м* = *конзервативност*, *радикализ/а/м* = *радикалност*, *релативиз/а/м* = *релативност*, *скептициз/а/м* = *скептичност*, *сентиментализ/а/м* = *сентименталност*, *симултаниз/а/м* 1 = *симултаност*, *фанатиз/а/м* = *фанатичност*, *фатализ/а/м* = *фаталност* итд. У ређим случајевима конкурентни су му суфикси као што су *-ство* (*аматериз/а/м* = *аматерство*, *деспотиз/а/м* = *деспотство*), *-ика* (*симболиз/а/м* = *симболика* 1) и *-ерија* (*педантиз/а/м* = *педантерија*).

14. 2. 2. Суфикс *-ист/а/* налази се у конкурентном односу са неколико суфикса: *-а/и*, *-аш*, *-ар*, *-ант*, *-атор*, *-ер*, У већини примера синони-

²¹ Исп. Михаило Стевановић, *Придеви са наставцима -ив и -љив*, НЈ, н. с., XIII, Београд, 1963, стр. 197-207.

мију прати структурно-морфолошка сродност (поклапају се творбене основе, а конкурентни суфикси су једнаке структуре), док у мањем броју примера таквог поклапања нема (творбена основа и форманти су делом неједнаке структуре). Не улазећи детаљно у формалну страну ове врсте конкуренције, навешћемо само уочене конкурентне парове: *питагор-ист/a/* – *питагор-ејац*, *артиљер-ист/a/* – *артиљер-ац*, *лицеј-ист/a/* – *лицеј-ац*, *комерцијал-ист/a/* – *комерцијал-ац*, *примитив-ист/a/* – *примитив-ац*, *семинар-ист/a/* – *семинар-ац*, *јул-ист/a/* – *јул-овац*); *протеку-ионист/a/* – *протеку-ионаш*, *аутоном-ист/a/* – *аутоном-аиш*, *фузион-ист/a/* – *фузион-аиш*, *центр-ист/a/* – *центр-ум-аиш*, *цимбал-ист/a/* – *цимбал-аиш*; *селеку-ионист/a/* – *селеку-ионар*, *цимбал-ист/a/* – *цимбал-ар*, *платон-ист/a/* – *платон-ичар*, *панегир-ист/a/* – *панегир-ичар*); *лаборатор-ист/a/* – *лабор-ант*, *концерт-ист/a/* – *концерт-ант*, *опскур-ист/a/* – *опскур-ант*); (*пропаганд-ист/a/* – *пропаг-атор*, *фабул-ист/a/* – *фабул-атор*); *хипнот-ист/a/* – *хипнот-из-ер*, *стаж-ист/a/* – *стаж-ер*. Исп. такође и синонимију са *-лог*: санскрт-ист/a/ – санскрт-о-лог), те са *-иција* (преферансист/a/ – преферансиција).²² Овде смо навели и неке случајеве конкуренције између два страна форманта

15. Из напред наведеног види се да у српском језику постоје семантички идентичне истокорене творбене формације изведене различитим творбеним формантима, било да су генетски сродни, а структурно различити, било да су и генетски и структурно различити. Такве формације можемо посматрати било као синонимичне, било као дублетне, а можемо опет с друге стране констатовати и то да се одређена творбена средства (суфикси) налазе у некој врсти конкурентског односа.

ЛИТЕРАТУРА

- Ничка Бечева, *О дублетности код деминутива и аугментатива у савременом српском језику*, НССВД 29/1, 2000, 197-202.
- Miloš Dokulil, *Tvoření slov v češtině 1, TEORIE ODVOZOVÁNÍ SLOV*, Praha, 1962.
- Johannes Erben, *Einführung in die deutsche Wortbildungslehre*, Berlin, 1983.
- Бранислав Остојић, *Репартиција и конкуренција наставака генитива мношине именица женског рода са сугласничком скупином на крају основе*, Наш језик XXXIII/3-4, Београд, 2000, стр. 204-210.
- Миливоје Павловић, *Борба наставака у српскохрватском језику*, Годишњак Филозофског факултета у Новом Саду, VI, Нови сад, 1961, стр. 164-179.
- Миливоје Павловић, *Значење придева с наставком -аст и његовим варијантама*, НЈ, н. с., IV, Београд, 1953, 175-195.

²² Ова изведеница на *-иција* је заправо околионализам, са нерегуларном ортографом.

- Првослав Радић, *Турски суфикси у српском језику, са освртом на стање у македонском и бугарском*, Београд, 2001.
- Михаило Стевановић, *Придеви с наставцима -ив и -љив*, НЈ, XIII, св. 3-5, 1963, 197-207.
- Смиљка Стојановић, *Конкуренција афиксалних морфема у српском језику у поређењу са енглеским*, НССВД 29/1, 2000, 203-213.
- Бранко Тошовић, *Контраверзност језичке конкуренције*, НССВД, 29/1, Београд, 2000, стр. 27-37.
- Вожо Ћорић, *Sociolingvistički status naziva za osobe ženskog pola u srpskohrvatskom jeziku*, *Fluminensia*, 1982/2, 1990/1-2, Ријека, 1990, стр. 103-108.
- Божо Ћорић, *Антропоними и творба речи*, Књижевност и језик, XXXIX, св. 1, Београд, 1992, стр. 29-37.
- Божо Ћорић, *О структури суфикса у јужнословенским језицима*, Књижевност и језик, XXVIII, св. 3-4, Београд, 1982, стр. 225-230.
- Божо Ћорић, *Именички суфикси с иницијалним ч*, Књижевни језик, X, бр. 4, Сарајево, 1981, стр. 15-18.
- Божо Ћорић, *Позајмљенице и врсте речи*, Научни састанак слависта у Вукове дане, 27/2, Београд, 1998, стр. 253-261.
- Јања Шакић, *Придеви са суфиксом -ив / -љив у српскохрватском језику*, Прилози ФФНС 1, Нови Сад, 1965, стр. 75-100.
- Милан Ђипка, *Vozač ili vozar*, *Jezik X*, br. 2, Zagreb, 1962–1963, стр. 61-63.

